

i §§ 52—57, jfr. § 58, er lovligt Værneting, til en anden Ret, der ligeledes er det, en Flytning, som paa den anden Side kan foretages paa et hvilket som helst Stadium af Sagen: under Forundersøgelsen, under Domsforhandlingens Forberedelse saavel som efter Domsforhandlingens Begyndelse (altsaa under eller i Forbindelse med dennes Udsættelse).

Hvad i øvrigt særlig § 58 angaar, da vil den deri indeholdte Regel blandt andet kunne finde Anvendelse, hvor i Nævningesager en særlig Ophidselse, Frygt for Intimidationen af Juryen eller lignende gør sig gældende paa Gerningsstedet. Den i Paragrafen ommeldte Begæring kan fremsættes saavel af Sigtede som af Paatalemyndigheden.

Med Hensyn til § 59 skal særlig bemærkes, at, medens det kan være naturligt og praktisk i mange Tilfælde at give Paatalemyndigheden en vis Valgfrihed fra først af, bør den ikke, naar Sagen først er bragt ind for en Ret til Forundersøgelse eller Domsforhandling, uden denne Rets Samtykke kunne flytte den igen. Saavel Hensynet til Retten som i endnu højere Grad Hensynet til Sigtede forbyder dette. Paa den anden Side kan Undersøgelsen bringe saadanne Momenter frem, at Flytning er det eneste rimelige, og der bør derfor være Adgang for Retten til paa Begæring af en af Parterne at tilstede saadan Flytning. Hvis Retten afslaa en fremsat Begæring om Sagens Flytning, kan dens Afgørelse paakæres. — En Flytning kan i øvrigt ogsaa blive nødvendig, naar flere Sager skulle forenes (jfr. særlig § 63).

§ 60.

At Værnetingsspørgsmaalet overhovedet kun prøves af Retten, naar Sigtede ikke er til Stede eller gør Indsigelse, er overensstemmende med det Hovedprincip i den hele reformerede Proces, at der ikke tillægges Formregler nogen selvstændig Betydning. Kun hvor der er Grund til at tro, at en saadan Regels Til sidesættelse kan have haft eller vil faa reel Behandling, vil dens Til sidesættelse medføre Afvisning (eller Adgang til fornøden Rettelse). Da nu enhver Ret maa antages at have Evne til at behandle de Sager, der høre under dens almindelige Competence, er der, naar Sigtede møder uden at rejse nogen Indsigelse mod Valget af Værneting, ingen Grund for Retten til at spille Tiden med Undersøgelser, der maaske foreløbig vilde give et meget tvivlsomt Resultat og efter al Rimelighed ingen praktisk Betydning vilde faa. Det er derhos

nødvendigt at hindre, at Retten til at gøre Indsigelse gældende skal kunne misbruges til at gøre en næsten afsluttet Forhandling frugtesløs. Hertil sigter Reglen i Paragrafens 2det Punktum, der vil være at sammenholde med Reglen i § 241, 3die Stykke.

Med Hensyn til den i Paragrafens 3die Stykke givne Regel bemærkes, at der, hvor flere Retter efter hinanden have erklæret sig inkompetente, medens en af dem *maa* være kompetent, selvfølgelig bør være et Middel til at faa Sagen bragt frem for den kompetente Ret, og det selv om Fristerne for Anke eller Kære med Hensyn til den eller de første Afgørelser maatte være udløbne. Saadant Middel anvises her.

§§ 61—64.

Forening til een Sag af flere Søgsmal mod den samme Person for forskellige Forbrydelser eller mod flere Personer som delagtige i en og samme Forbrydelse, vil i de fleste Tilfælde være hensigtsmæssig, og det selv om man derved kommer uden for de ellers gældende Værnetingsregler, for det første Tilfældes Vedkommende særlig af Hensyn til Reglerne om Straffens Beregning ved Sammenstød af Forbrydelser, i begge Tilfælde af Hensyn til Sagernes Oplysning.

Imidlertid kan saadan Forening ogsaa efter Omstændighederne være uhensigtsmæssig. Den kan medføre Forhaling, bidrage til at forlænge Varetægtsfængsel, gøre Sagens Behandling mere kompliceret o. s. v. Hertil kommer, for saa vidt Domsbehandlingen angaar, at den mundtlige Procedure har vanskeligere ved at magte indviklede og mangesidige Forhandlinger end den skriftlige. Skal den mundtlige Procedure udfylde sin Opgave, maa Bestræbelsen derfor til en vis Grad rettes paa at gøre det Emne, de til enhver Tid foreligger til Bedømmelse, saa enkelt og koncentreret som muligt. Under disse Omstændigheder kunne Reglerne om Forening af sammenhængende Søgsmal ikke gøres ubetingede, men der maa indrømmes Retten en betydelig Frihed til at samle og adskille (jfr. §§ 62 og 63), ligesom der heller ikke kan stilles noget ubetinget Krav til Paatalemyndigheden om fra først af under Forundersøgelsen eller Domsforhandlingen at samle flere samtidig forfulgte Forbrydelser af samme Person eller Forfølgning mod flere i samme Forbrydelse delagtige under en og samme Sag (jfr. § 61, der er langt mindre absolut end det tidligere Forslags § 70). Det kan i øvrigt — som fremhævet i Motiverne til det tidligere Forslag — herved bemærkes, at den materielle Strafferets Regler om Straffens Be-